

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
φροντισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική 'Ιδὲν Τουργκένιεφ, (συνέχεια),
μετάφρ. **B. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Δ. Δουμά,
(συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΕΥΣ 'Ισπανι-
κὸν ἀνέκδοτον.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἀπέσπασε τὸν
κούφον της.

— Τὸν ἀγαπᾷ, ἀνθρωπὸν νυμφευμένον!
! τὸν ἀγαπᾷ.

— Μοὶ εἶπεν... ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἐλίζα.

— Τί σοῦ εἶπεν αὐτὸς ὁ ὠραίος κύριος;

— Μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ σύζυγός του ἀπέ-
κρινεν.

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐποίησε τὸ σημεῖον
τοῦ σταυροῦ.

— Ὁ Θεὸς νὰ λάβῃ τὴν ψυχὴν της,
ἐπιθύρῃσεν. Ἦτο κακὴ γυναῖκα, ἀλλ' ἂς

μὴ εἴπωμεν τίποτε κακόν. Ἔτσι λοιπὸν
εἶναι χῆρος. Ἄς εἶναι, βλέπω ὅτι εἶναι

κακὸς νὰ πράξῃ τὰ πάντα. Ἀπέθανε τὴν
γυναῖκά του καὶ τοῦ χρειάζεται τώρα

ἄλλη, ὁ ἅγιος Ὀνούφριος. Εἰξεύρεις, φιλ-
τάτη μου, ὅτι ὅταν ἤμην νέα τοιαύτη

διαγωγὴ ἐπληρώνετο ἀκριβᾶ; Μὴ θυμώ-
νης ἐναντίον μου, τέκνον μου. Μόνον οἱ

ἡλίθιοι θυμῶνουν διὰ τὴν ἀλήθειαν. Σή-
μερον ἠρνήθην εἰς αὐτὸν τὴν θύραν μου.

Τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ δὲν θὰ τοῦ συγχωρήσω
ποτέ ὅ,τι ἔκαμε. Τήραξ' ἐκεῖ, εἶναι χῆ-
ρος! Δός μοι λοιπὸν ὕδωρ. . . Ἐπειδὴ δὲ

ἐδίωξες τὸν Πάνχιν, σὲ ἐκτιμῶ περισσό-
τερον. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὴ

ὀμιλῇς τὴν νύκτα μ' ἐκείνον! Μὴ ἐπιχει-
ρήσῃς νὰ μὲ ἀφοπλίσῃς, δὲν θὰ ἐπιτύχῃς,

διότι δὲν γνωρίζω μόνον νὰ χαδεύω, ἀλλὰ
καὶ νὰ δάκνω! Τήραξ' ἐκεῖ, εἶναι χῆρος!

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐξήλθεν, ἡ δὲ
Ἐλίζα καθίσασα εἰς τινὰ γωνίαν ἤρξατο

νὰ κλαίῃ. Ἡ ψυχὴ της ἦτο ἐμπλεὲς πι-
κρίας· δὲν ἦτο ἀξία τόσον μεγάλης ταπει-
νώσεως. Δι' αὐτήν, ὁ ἔρως δὲν προηγέ-
λετο ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς. Ἀπὸ τῆς ἐσπέ-
ρας τῆς προτεραίας δευτέραν φορὰν ἔκλαιε.

Τὸ νέον τοῦτο αἰσθημα μολὶς ἐβλάστησεν
εἰς τὴν καρδίαν της καὶ ἦν τὸ ἐπλήρω-
ν ἀκριβᾶ. Ξένον βλέμμα εἶδε τὸ ἀπό-
κρυφον τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου της. Ἦσχύ-
νετο, ἔπασχε πικρῶς, ἀλλὰ δὲν εἶχεν

οὔτε ἀμφιβολίαν, οὔτε φόβον, ὁ δὲ Λα-
βρέτσκις ἐγένετο προσφιλέστερος αὐτῇ.

Ἐν τούτοις ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαφορῶν

σκέψεων της εἶχε πολλοὺς δισταγμοὺς
καὶ δὲν ἐνόει ἑαυτήν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν

νυκτερινὴν συνέντευξιν, μετὰ τὸ φίλημα
ἐκεῖνο, δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ,

ᾗσθάνετο ὅτι ἡγάπα καὶ ἤρξατο ν' ἀγαπᾷ
σοβαρῶς· παρεδόθη εἰς τὸν ἔρωτά της δι'

ἅπαντα τὸν βίον της καὶ δι' ὅλης τῆς ἰ-
σχύος αὐτῆς. Δὲν ἐφοβεῖτο πλέον τὰς ἀ-

πειλάς, διότι ᾗσθάνετο ὅτι οὐδεμίαν βίαν
ἠδύνατο νὰ συντρίψῃ τοὺς δεσμοὺς οὓς ἐ-

σχημάτισεν.

ΛΗ'

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα πολὺ ἐταράχθη
ὅταν τῇ ἀνήγγειλον τὴν ἐπίσκεψιν τῆς

κυρίας Λαβρέτσκις. Ἦγνόνει μάλιστα ἂν
ἔπρεπε νὰ τὴν δεχθῇ, διότι ἐφοβεῖτο μὴ

προσβάλῃ τὸν Θεόδωρον Ἰδάνοβιτς. Ἀλλ'
ἐπὶ τέλους ἡ περιεργία ὑπερίσχυσε.

— Τὸ κατὰ κάτω τῆς γραφῆς, ἐσκέ-
ψατο, εἶναι συγγενὴς μου.

Καὶ βυθισθεῖσα ἐντὸς τοῦ μεγάλου αὐ-
τῆς θρονίου εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρετὴν νὰ τὴν

εἰσαγάγῃ. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἡ θύρα ἠνεώ-
χθη καὶ ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐπλησίασε

ταύτην διὰ ταχέος καὶ ἐλαφροῦ βήματος,
χωρὶς δὲ νὰ τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ ἐγερθῇ τοῦ

θρονίου της, ὑπεκλίθη ἐδαφιαίως σχεδόν.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, θεῖά μου,
εἶπε ῥωσιστὶ δι' ἡδείας καὶ συγκεκινημέ-

νης φωνῆς. Δὲν ἤλπιζα τοιαύτην ἐπιεί-
κειαν. Εἴσθε ἀγαθὴ ὡς ἄγγελος.

Ἀέγουσα ταῦτα ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα
ἐδράξατο αἰφνιδίως τῆς χειρὸς τῆς Μα-

ρίας Δημητρίεβνας καὶ σφίγγουσα ταύτην
διὰ τῶν ὑπὸ χειροκτίων περιβαλλομένων

χειρῶν της τὴν ἔφερε εἰς τὰ ῥόδινα χεῖλη
της. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐντελῶς τὰ

ἔχασεν ἰδοῦσα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς τό-
σον ὠραίαν καὶ τόσον κομψὴν γυναῖκα. Ἦ-

γνόνει πλέον τί νὰ πράξῃ· ἤθελε ν' ἀποσύ-
ρῃ τὴν χεῖρά της, ἤθελε νὰ τῇ εἴπῃ νὰ κα-

θήσῃ, ἤθελε νὰ τῇ ἀποτείνῃ τέλος εὐμενῆ
τινα λόγον, καὶ ἐπὶ τέλους ἐγερθεῖσα ἤσπα-

σθη ταύτην ἐπὶ τοῦ λείου καὶ εὐδιαχρόνως
μετώπου της. Ἡ κυρία Λαβρέτσκις ἐφαι-

δρύνθη ἐκ τοῦ ἀσπασμοῦ ἐκεῖνον.

— Καλημέρα, καλημέρα, εἶπεν ἡ Μα-
ρία Δημητρίεβνα Βέβαια, δὲν ἐπερίμενα...

δὲν ἐπίστευα. . . τέλος, χαίρω διότι σὲ
βλέπω. Ἐννοεῖς... δὲν δύναμαι νὰ γείνω

κριτὴς μεταξύ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς...

— Ὁ σύζυγός μου κατὰ πάντα ἔχει
δίκαιον, διέκοψεν ἡ Βαρβάρα. Μόνη ἐγὼ

εἰμαι ἔνοχος.

— Πολὺ ἀξιεπαῖνα εἶναι αὐτὰ τὰ αἰ-
σθήματα, φιλτάτη μου ἀνεψιᾶ, εἶπεν ἡ

Μαρία Δημητρίεβνα, πολὺ ἀξιεπαῖνα. . .
Ἦλθες πρὸ πολλοῦ; τὸν εἶδες; Ἀλλὰ κά-

θησε λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ.

— Χθὲς ἦλθον, ἀπεκρίθη ἡ Βαρβάρα
καθίσασα ταπεινῶς εἰς τὸ ἄκρον ἔδρας

τινός. Εἶδον τὸν σύζυγόν μου καὶ τῷ ὠ-
μίλησα.

— Ἀ! τῷ ὠμίλησες. Λοιπὸν, τί σὲ
εἶπεν;

— Ἐφοβούμην μὴ ἡ τόσον ἀπρόοπτος
ἀφίξις μου τὸν ἐξοργίσῃ, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀ-

πώθησε... δηλὰ δὴ... δὲν μὲ...

— Ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα,
εἶναι ἀπότομος ὀλίγον, ἀλλ' ἔχει ἀγαθὴν

καρδίαν...

— Ὁ Θεόδωρος Ἰδάνοβιτς δὲν μ' ἐ-
συγχώρησε. Δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀκούσῃ...

ἀλλ' ἔσχε τὴν καλὸσύνην νὰ μοὶ ὀρίσῃ τὸ
Λαβρίκη ὡς κατοικίαν.

— Ἀ! ἀλήθεια, ὠραία κατοικία εἶναι.

— Ἀπὸ αὐριοῦν θὰ ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ,
διὰ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν θέλησίν του.

Ἀλλὰ πρὸ παντός ἐθεώρησα καθήκον μου
νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

— Σὲ εὐγνωμονῶ πολὺ, φιλτάτη μου,
οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῇς κανεὶς τοὺς

συγγενεῖς του. Εἰξεύρεις ὅτι ἐκπλήττομαι
διότι ὀμιλεῖς ἀκόμη τόσον καλὰ τὰ ῥωσι-

κά! Περίεργον.

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἀνεστέναν.

— Ἐμεῖνα πάρα πολὺν καιρὸν εἰς τὸ
ἐξωτερικόν, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἡ καρδιά

μου, πιστεύσατε, ἔμεινε πάντοτε ῥωσική,
καὶ δὲν ἐλησμόνησα τὴν πατρίδα μου.

— Καλὰ, πολὺ καλὰ! Αὐτὸ ἀξίζει
καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο... Ἐκτὸς τού-

του, πίστευσον τὴν πολλὴν πείραν μου, ἡ
πατρίς πρὸ παντός ἄλλου... Ἀ! τί ὠ-

ραῖον μικρὸν μανδύαν 'πού φορεῖς! Δεῖξέ
μοὶ τον, παρακαλῶ.